Martin Antonín – Mazlíček

PŘÍBĚH PRVNÍ

Trohlík neměl lehký život.

„Táhni mi z oči, budižkničemu! Proč mě Rytíř takovým synem ztrestal. Nevěřím, že jsi můj!“

Malý, vychrtlý chlapec se krčil před svým otcem a bezmocně brečel. Neudělal nic špatně, jen se vzteklému tyranovi připletl do cesty. Teď měl na zádech tři krvavé šrámy od koženého opasku – otec ulevoval své každoranní kocovině.

Chlapec obdržel ještě pořádný kopanec; potom pána statku omrzel a směl se odplazit pryč. Narazil však na macechu; „Ty hnusnej chcipáku! Co se tu jenom tak flákáš! Koukej aspoň dojit pro vodu!“

Se svěšenou hlavou a zaťatými zuby zápolil s vahou prázdných veder. Naložil je na vozík a vyjel z brány. Slunce ho pálilo jako plamen, špinavě hnědé vlasy měl slepené polem. Tiše si mumlal, že by rodiče bez váháni zabil, ale věděl, že to nikdy nedokáže. Příliš se jich bál.

Vesnická studna byla na návsi. Cestou musel Trohlík chvíli do kopce. Ubohé provázky, které měl na tele místo svalů, málem do jednoho popraskaly. Když konečné dojel k cíli, opřel se o kamenné roubení a dlouho zhluboka oddechoval.

Očekával, že se ostatní děti okamžitě srotí a budou se mu vysmívat. Možná si po něm i hodí kamenem. Často se tím bavily.

Dnes nepřišly. Trohlík si však přilit neoddechl. Byl by raději, kdyby ho někdo přinesl domů v bezvědomí a s rozbitou hlavou, než aby se musel pokoušel splnit nesplnitelný rozkaz, nakonec se vrátit s prázdnou a zase si nechat zmaloval hřbet.

Uvolnil západku na rumpálu a uvázané vedro spadlo dolů. Ozvalo se tlumené žbluňknuti. Trohlík se chopit kliky a zkusil s ni otočit. Šlo to, ale jen dokud bylo vědro pod vodou, Sotva se vynořilo nad hladinu, byl konec.

Snažil se, sec mohl, ale již s klikou nepohnul ani o piď. Znovu se rozhlédl, zda se mu někdo nesměje či už dokonce nehází spásný kámen. Kdyby tomu lak bylo, nezkoušel by uhnout – ještě by mu

skočil do cesty. Nechal se zranil byla jediným způsobem, jak si zasloužit alespoň trochu mateřské péče.

Se slzami v očích a zoufalými kletbami na rtech se dál opíral do kliky.

Vtom mu na rameno padla ruka v kovem pobité rukavici. „Potřebuješ pomoc, chlapče?“

Ten hlas zněl drsně, ale laskavě. A patřil ženě.

„Není to očividně, sestřičko?“

Druhý hlas byl také ženský, ale velmi odlišný – každým slovíčkem hladil.

Trohlík se váhavě otočil. Brada mu spadla údivem až na propadlou hruď. Před nim stály dvě nejnádhernější ženy, jaké kdy viděl. První Černovláska s pichlavýma očima, byla vyšší a mohutnější a měla na sobě nepříliš dobře padnoucí mužskou zbroj a u pasu dlouhý meč. Druhá, přívětivá a něžná blondýnka, byla štíhlá jako vila a na sobě měla bílou, takřka průsvitnou řízu. Obě dvě nesly na čele zvláštní červená znaménka ve tvaru půlměsíce s hroty obrácenými vzhůru.

Černovláska se ušklíbla; „Podívej, jak na nás zíral“

Trohlík zrudl jako rak.

„Nechtělas mu pomoci?“ připomněla světlovláska své společnici a pokárala ji pohledem.

„Jistě. Ustup, chlapče.“

Trohlík poslechl a díval se, jak bojovnice bez obtíži a jen jednou rukou točí klikou. Za okamžik byla obě vědra plná.

„Jsme nezdvořilé. Ještě jsme se nepředstavily,“ pronesla mezitím blondýnka. „Má sestra se jmenuje Niela a já jsem Tersa. Přišly jsme. abychom vás varovaly.“

Upřela na Trohlíka své hluboké modré oči. Chlapci chvíli trvalo, nuž se zmohl na odpověď; „Já… já jsem… Trohl…“ Své jméno nedokončil. Styděl se za něj.

„Troll?“ změřila si ho Niela pobaveně. „Na trolla zrovna nevypadáš!“

Tersin pohled ji znovu pokáral. „To nic, Trohle, Teď odvez tu vodu a rychle přived někoho, kdo tu velí. Je to důležité.“

Trohlík jako ve snách přikývl. Byl z překrásných dívek tak vyvedený z míry, že si ani neuvědomoval tíhu vozíku. Najednou už vjížděl branou na statek.

Matka se dívala na vědra a zlostně lapala po dechu. Těšila se, jak mu zase vynadá a pak předhodí otci k potrestání, ale svým úspěchem ji nemile zaskočil. Nakonec si samozřejmé přeci jen něco našla: „Podívej, koliks toho rozlil, nemehlo! Takhle plejtvat! Počkej, až to uslyší…“

„Musím za starostou,“ špitl Trohlík spíš jen pro sebe a utekl.

Chvíli poté už vedl nedůvěřivě se tvářícího tlouštíka ke Studni. Starosta se ho na něco ptal, ale odpovědi se nedočkal. Trohlík byl myšlenkami někde úplně jinde, v představách, které mohl nazývat jen toužebnými nesplnitelnými sny…

Když starosta sestry uviděl, pochopil chlapcovo vytržení. Rychle si uhladil vlasy a zkusil zatáhnout břicho. „Co vás k nám přivádí, milé dámy?‘

„Vzdělaný muž,“ zhodnotila nabubřelé uvítáni Niela, „To nám ještě scházelo.“

Tersa nad její neomaleností zakroutila hlavou. Bojovnice si ji nevšímala: „Přestaň řečnit a seber lidi k obranu. Míří sem horda orků,“

Tlouštík zapomněl, že na ně chtěl udělat dojem. „Sem?“ Zbledl jako stěna, „Musíme utéct!“

Vysloužil si pohrdavé ušklíbnuti. „Vzdělanec a zbabělec k tomu.“

Tersa sestru jemně odstrčila stranou. „Nesmíte utíkat, starosto. Dostihnou vás a v lese budete bezbranní. Tady mále alespoň kolovou hradbu. Dokážete je odrazit. S naši pomoci určitě.“

Díval se na ně velmi pochybovačné: „Odrazit? Většina z nás nikdy nebojovala! A bez urážky, ale jak nám vy dvě…“

Dívky se shovívavě usmály. Niela ledabyle mávla mečem a bez námahy přeťala silný rumpál. Starosta vytřeštil oči. Tersa pozvedla ruce a k nebi vzlétl hrůzný blesk provázený ohlušujícím zahřměním.

Otřesený, ale přesvědčený starosta začal okamžitě svolávat lidi a rozdávat úkoly,

Trohlík stál v uctivě vzdálenosti a neuvědomoval si, že má ústa dokořán. Sestry si ho všimly a pokynuty mu, aby přišel bliž. Než

poslechl, chviličku váhal. Nechtěl dívky, které považoval za bohyně, obtěžovat svou přítomností.

„Máš meč. Trohle?“ zeptala se Tersa přívětivě.

„Nebuď hloupá! Copak nevidíš? Neunesl by ho, je příliš slabý.“

Posměšek Trohlíkovi podlomil kolena.

„Sestřičko, mlč! Jsi krutá! Podívej, vždyť pláče!“

„Cha! Ty zkrátka nejsi bojovnice! To není ublíženost, ale vztek z bezmoci! Kdyby měl silu, obě bychom se před nim třásly!“

Najednou se na něho dívaly s obdivem. Chlapec se nevěřícně usmál. Na okamžik byl v ráji.

„Ale neměl by bojovat, že ne?“ Tersin melodický hlas zněl ustaraně.

„Tobě se líbí!“

„A tobě snad ne?“

Mrkly na sebe. „Běž se schovat, Trohle. Ale ať máš dobrý výhled. Bude to dobrá zkušenost, uvidíš. Přichystáme ti překvapení.“

Chlapec poslechl. Skryl se pod zvýšeným zápražím jednoho domku a díval se, jak sestry odcházejí k bráně. Teprve teď si uvědomil, že se zvenku ozývá hluboké hrdelní řvaní. Orci už dorazili.

Lidé se s horečným spěchem rozestavovali na hradbu, Starosta běhal sem a tam a snažil se je povzbudit rádoby vtipnými žerty. Když si vysloužil několik urážek, nechal toho tiše se postavil na hradbu mezi obránce.

Trohlík viděl, jak všech sedm vesnických lovců napíná své dlouhé luky a pečlivě míří. Tětivy zadrnčely. Vesničané zajásali, střelci zřejmě trefili dobře.

Chlapec se však neradoval s nimi. Díval se s udiveným výrazem na sestry. Obě ženy pozvedly ruce, zavřely oči a zhluboka se nadechovaly, jako by cosi nasávaly, Vzápětí rozkošnicky vykřikly. Oči se jim rozsvítily podivnou září.

Tersa mávla rukou a vypustila z dlaní ohromnou kouli živoucího ohne. Vesnická brána se rozlétla na kusy v dunivém výbuchu. Vše zahalil prach a kouř.

Lidé chvíli nechápali, co se to stalo. Starosta však ano. Trohlík ho viděl jak běží k bráně a zděšeně ječí: „Zradily nás!“

Chlapec napjatě čekal, až se kouř rozptýlí. Sestry prve stály příliš blízko výbuchu. Bál se, že nepřežily.

Ozval se hluboký vítězný řev a z šedavých oblak se vynořili orci. Vesničané pochopili, že jsou ztraceni. Utéct nebylo kam. Rozpoutal se zoufalý boj s jasným koncem,

Kouř se trochu zvedl, Trohlík se marně snažil zahlédnout dívky nebo alespoň jejich teta. Zmizely.

Orků bylo víc než třicet a všichni již byli uvnitř. Jejich lesklá zelená kůže byla pomalována válečnými barvami, ohromné kyje dopadaly na lidské hlavy s drtivou neúprosností. Orci byli ve svém živlu, i oni umírali, ale každý vzal alespoň tři obránce s sebou.

Trohlík viděl, jak starosta uklouzl a spadl a jak mu ohromná svalnatá noha rozmáčkla lebku jediným dupnutím. To však chlapci bylo jedno. „Kde jste… Nesmíte být mrtvé!“

Spatřil otce. U něho se soustředila nejtužší obrana. Byl obklopen svými silnými syny, Trohlíkovými tupými bratry, a bojoval se zuřivým odhodláním. Zde orci zatím neprorazili.

Trohlík nadšené zavýskl – sestry se zničehonic objevily v bráně. Kráčely vstříc boji. Oči a znamení na čelách jim plály krutou lačnosti. Vypadaly vznešeně a nádherně. Trohlík z nich nedokázat spustit zrak,

Procházely mezi bojujícími, Nielin meč kmital ze strany na síranu a pobíjel orky a lidi bez rozdílu, Tersina kouzla létala vesnici a zapalovala a ničila. Bylo to děsivě krásné.

Trohlík téměř viděl, jak duše zabitých vylétají z těl a míří k zasněně se usmívajícím dívkám. „Požíračky, démonky!“ Začal se jich bát, ale o to víc je miloval.

Došly k jeho otci. Synové mu všichni pomřeli, ale bránil se už jen poslednímu orkovi. Neměl však šanci zvítězit. Strašlivý úder mu zlomil ruku. Pustil zbraň a se vzdorným šklebem čekal na poslední ránu,

Ork se rozmáchl, Niela ho proklála zezadu, zvedla mečem do vzduchu a bez námahy odhodila daleko pryč. Tersa přikročila k vrávorajícímu muži a jediným dotykem ho znehybnila.

Boj skončil, ale zabíjení ne. Sestry se postavily ke studni a mocně vzkřikly. Starci, ženy, děli a všichni ostatní, kteří do této chvíle

přežili, k nim volky nevolky museli jit. Jediný Trohlík se krčil v úkrytu a nevylézal. Díval se, jak vesničané jeden po druhém přicházejí o své duše a jejich prázdná těla padají k zemi. Věděl, že by měl křičel strachy, ale cílil jen zadostiučiněni.

Otce a matku si nechaly nakonec. Přivedly je k němu a srazily na kolena, Vylezl ven a zůstal nad rodiči nehybné stát. Démonky mu podaly maličkou dýku.

„Jsou tví, Trohle," zapředla moci překypující Tersa nezemsky svůdným hlasem, „Náš dárek pro tebe!"

„Zab je!" zahřměla Niela velitelsky, „Pomsta je tak nádherná!"

Rodiče na něho upírali zděšené pohledy. Nebylo jim dovoleno mluvit, ale snažili se prosit o milost alespoň očima.

Trohlík přitiskl hrot dýky na otcův krk. Díval se mu do očí a hledal v nich jediný důvod, proč by neměl bodnout. Žádný nenašel.

Přitlačil. Otevřená tepna ho postříkala krví. Démonky zavýskly. Trohlík byl šťastný, cítil se nádherně svobodný. Přikročit k matce, chytil ji za vlasy a zvrátit ji hlavu dozadu, Napřáhl se. Pohlédl jí do očí.

Pustil ji a ustoupil. „Ne," řekl schlíple, „to nemůžu."

Věděl, že je zklamal, Očekával jejich hněv a smrt.

Niela mávla mečem, uťala matce hlavu a odkopla ji pryč. Tělo se zvolna zřítilo k zemi. „Že jsi nás zklamal? Nesmysl!"

Uvědomil si, že mu musela přečíst myšlenky, ale vzápětí na to zapomněl. Tersa mu přejela prsty s dlouhými nehty po tváři a po rtech. „Jsme na tebe hrdé. Jen si musíš víc věřit, krasavče."

To osloveni mu vrátilo do očí slzy. „Nejsem… nejsem krasavec! I vy se mi už vysmíváte…"

„Mýlíš se," řekla Tersa pokojně. „tvé tělo je troska, ale tvá duše poklad. To její krása si nás podmanila."

Je plná síly, překypuje nenávistí…" zasnila se Niela. „Pojď s námi! Budeš naším nejmilejším a nejmocnějším bojovníkem!"

„Jste bohyně, že?"

„Ještě ne, miláčku, ale brzy… uvidíš!"

Padl před nimi na kolene. „Půjdu za vámi kamkoliv! Chci vám sloužit!"

Sestry si vyměnily spokojené pohledy. „Udělals nám radost."

Tersa ho láskyplně zvedla na nohy. „Zasloužíš si první odměnu. Tak oddaná duše má mít důstojnější oděv. Věnujeme ti sílu tvého otce a bratrů a všech orků, které dokázali zabít. Bude ti kolovat v žilách a živit tvé tělo mocí.“

Trohlík vytřeštil oči: „To dokážete?“

Místo odpovědi se k němu Tersa přimkla vášnivým polibkem, Její jazyk mu zapátral v ústech, ruce se mu probíraly ve vlasech. Cítil hroty jejich překrásných ňader, jemně ho bodaly do hrudi. Váhavě ji objal. Vzápětí do něho vdechla slíbenou sílu.

Niela sestru odstrčila, „Není jen tvůj!“

Objala chlapce tak tvrdě, že z něho vymáčkla dech. Dlani mu vjela do kalhot. Zakousla se do jeho spodního rtu, až tekla krev. Potom ho i ona obdarovala mocí.

Svalil se na zem v bolestech. Celým tělem mu škubaly strašlivě křeče. Kosti mu praštěly, jak se prodlužovaly a sílily, svaly mohutněly do takových rozměrů, že trhaly šaty. Zpočátku zoufale ječel, ale po chvíli nadšeně řval. Jeho burácivý hlas přehlušil i praskáni sířicího se požáru.

Trohl vstal a shlédl na démonky. Usmívaly se na něho s láskou v očích. Cítil se jako znovuzrozený.

Odešel z vesnice bez jediného ohlednutí.

PŘÍBĚH DRUHÝ

Zpoza masivní brány se ozýval řev netrpělivého davu. Veřeje z černého kovu se zvolna otevíraly. Trohl zasmušile vstoupil do arény. Jasné světlo dopadlo na mohutné obrysy jeho olbřímího těla a obecenstvo vybuchlo oslavným jekotem.

Obrovitý bojovník si ničeho nevšímal. Zvolna došel do středu ohromného sálu. Podrážkami vysokých bot drtil vybělené kosti i čerstvé mrtvoly,

Vzhlédl a pohrdavé si změřil více než tisícihlavý dav. Jejich obdiv pro něho nic neznamenal; roztouženým pohledům, které ženy vrhaly na jeho lesklé svalnaté tělo, čelil chladným nezájmem. Záleželo jen na přízni jeho paní a velitelek – obrátil svůj zrak k jejich trůnům.

Démonky se na něho dívaly se spokojenými úsměvy na smyslných rtech. Dnes už věděl, že jsou ve skutečnosti jedinou bytostí ve dvou tělech. Bylo to tak bezpečnější a – hlavně – zábavnější. Tersaniela se vyžívala v odlišnosti svých hostitelek.

Něžná Tersa se stala andělem. Její překrásné tělo bylo k zešílení svůdné, bělostná pernatá křidla nevinná a zlaté zářící oči slibující. Krutá Niela byla jejím pravým opakem, panovačnou ďáblicí s tmavou kůží, hrůznými rohy vyrážejícími nejen z čela, ale i z ramen, loktů a pat, s prsty ozbrojenými dlouhými lesklými drápy a ohromnými blanitými křidly, kterými by se mohl pyšnit i drak.

Budily hrůzu, ale nebylo možné je nemilovat. Alespoň si to posledních osmnáct let myslel.

Tasil svůj ohromný meč a vzdal vládkyním hold. Dav se znovu rozječel nadšením. Démonky povstaly a širokými gesty objaly své věrné. Jejich ústa promluvila hlasem, který otřásal zdmi: „Naše věrné děti! Sloužíte dobře. Jsme vaši oddanosti potěšeny. Nechť je pro vás závěr her dostatečnou odměnou!“

Tersa Trohlovi poslala vzdušný polibek, Niela ho pozdravila bojovně zaťatou pěsti. Uklonil se jim. Skryl tím nevoli, která se mu drala na tvář. Přemítal, zda o jeho pochybách přesto nevědí. Věděl, že se mu mohou probírat myšlenkami – ale zde, mezi všemi svými uctívači, jeho zaškobrtnuli dost možná nezpozorovaly,

Démonky se opět posadily a pokynuly. Bubny zavířily. Tři zbylé brány arény se otevřely. Z každé vyběhl polonahý ork s kyjem v ruce – Trohl se musel smát: To je málo i na předkrm!

Připadali mu maličcí. I nejvyššího z nich převyšoval víc než o hlavu. Tersaniela se o něho starala opravdu dobře.

Klidně čekal, až k němu doběhnou. Chtěl je nechat zaútočil najednou. aby si diváci i on přišli na své. Při pohledu na zoufalé škleby svých protivníků se skvěle bavil. Nedivil se jejich strachu; věděl, že se mezi orky stal hrůznou legendou. Hněvem bohů. V čele Tersanielina vojska jich vybil šest kmenů a zbylé dva rozprášil, aby bylo co lovit pro zábavu.

Ti tři byli součástí poslední kořisti. Zvolna ho obstoupili. Bez obav si jednoho z nich nechal za zády. Stál mezi nimi s mečem svěšeným k zemi a nevzrušeně kynul rozjařeným divákům.

Orci vyrazili. Pobaveně na ně vycenil tesáky. Ti dva před nim znejistěli a couvli, ale třetí ork nic neviděl a pokračoval.

Trohl nechal ránu dopadnout. Obyčejnému člověku by rozmačkala lebku na kaši, ale on ji téměř necítil. Zvolna se otočil. Ork zděšeně ustupoval. Trohlův meč zasvištěl a uťal mu ruku v rameni, Poté druhou.

Ork zvolna klesl ne kolena, skrápěje písek vodopády krve.

Dav se rozječel nadšením. Trohl se bez námahy zbavil i druhých dvou soupeřů a znovu se postavil do ledabylé pózy.

Do arény vstoupil mohutný ork v podivné zbroji, kterou musel kovář jeho kmene vyrobit ze všeho, co po bitvě našel na bojišti a připadalo mu to užitečné. Vypadalo to, jako by na sobe nesl celou pevnost, z jeho obzvlášť tmavé zelené kůže nebyla vidět ani píď. V rukou držel ohromný palcát s půlmetrovými ostny.

Sotva ho Trohl uviděl, zlostné zařval a vrhl se mu vstříc. Nemohl zapomenout na zneuctěni, jimž ho zbraň tohoto orčího náčelníka počastovala. Tentokrát tě nepodcením!

Náčelník byl vyšší a silnější než on, ale zbroj ho zpomalovala. Rozmáchl se ke strašlivému úderu. Trohl se sáhnul a zbraň mu proletěla nad hlavou. Napřímil se a zabodl orkovi meč skrze úzkou štěrbinu hledí přímo mezi oči. Kolos ztuhl. Potom se velmi pomalu, avšak s ohlušujícím třeskem zřítil na záda.

Bojovník na tělo zatlačil špičkou boty a znuděně zívl: „Chci opravdového soupeře!“

Démonky se rozesmály. Vědomí převahy nad tak mocnými smrtelníky je naplňovalo blahem.

Trohl vytrhl meč z orkovy lebky a pomalu se vracel do středu arény.

Všechny čtyři brány se zvolna otevřely. Z každé vyšla dvojice hrdých rytířů. Bojovníkovi zasvítily oči nadšením. Tohle byli skuteční protivnici! S uspokojením si připomněl nádhernou bitvu, během niž je ulovil. Jejich nablýskaná družina přijela obnovit v Pohraničí pořádek a místo na orky narazila na Tersanielino vojsko. Jiní by utekli, ale oni se přesile postavili. Hloupí, ale obdivuhodní.

Chtěl jich pobít všech padesát, ale démonky si přály zajatce. Žárlil, ale poslechl. Přivedl jich patnáct. Tersaniela je dlouho

zkoušela zlomit, ale uspěla jen u sedmi – z těch se stali její nižší šampióni. Zbylých osm se drželo víry v Surahinda, krále lidských bohu, s dokonalou neochvějností. Svými modlitbami přiváděli Tersanielu k šílenství, strašně ji z nich bolely hlavy. Dnes konečně ztratila trpělivost.

Osm proti jednomu. Trohl věděl, že i on má své hranice, a tento boj je možná překračoval. Zašklebil se. Trocha vzrušeni mu neuškodí.

Rozběhl se proti jedné z dvojic. Zamýšlel je pobít popořadě, ale rytíři byli zoufali. Chtěli ho zabít za každou cenu. obětovali i svou čest, aby získali čas a mohli se seskupit. Dali se na ponižující útěk.

Trohl se rozchechtal a diváci s ním. Rytíři zamířili každý na jinou stranu. Bojovník si jednoho z nich vybral a několika dlouhými skoky ho dostihl. Zasadil mu několik zničujících úderů a pak ho i s pancířem přesekl vejpůl.

Obrátil se. Zbylých sedm rytířů stálo na vzdálené straně arény a čekalo na něj. V tvářích byli bledí jako sama bohyně smrti Mexoriana, která již zasmušile obcházela kolem.

Trohl se shýbl pro meč mrtvého rytíře. Se zbraněmi v obou rukou vyrazil do útoku, Dav ztichl, nikdo se neodvažoval předvídat výsledek. Obr se přiřítil k soupeřům a vlétl mezi ně. Jeho meče zpívaly smrtonosnou píseň, roztínaly pancíře, otevíraly břicha, odsekávaly končetiny i hlavy. Rytíři se snažili bránit a mnohokrát ho zasáhli, ale on nepadal. Krev z něho crčela proudem a mísila se s krvi umírajících pod jeho nohama. Nakonec padla poslední rána a Trohl zůstal jediným bojovníkem, který mohl stát.

Byl to však zázrak. Ve zpupnosti přecenil své sily. Jeden meč mu zůstal zabodnutý v levém rameni, další v pravém boku, tělo mal poseto hlubokými krvácejícími ranami a nespočtem mělčích šrámů. V břiše mu zela obrovská rozšklebená díra, z niž vyhřezávala střeva.

Dav mlčel. Ještě nikdy neviděl svého šampióna v tak hrůzném stavu. Mnozí pocítili strach. Šeptali si, že jestli padne on, pak ani démonky nejsou tak všemocné, jak se zdálo.

Poté však zranění začala mizet. Trohlovo tělo nebylo možné zabít jen tak, překypovalo nesmírným množství magie. Bojovník si vyrval

meče z ran, aniž dal najevo bolest, a zvedl ruce vzhůru ve vítězném gestu: „Jsem neporazitelný!“

Přehlušily ho bouřlivé ovace.

Myslel si, že boj skončil. Dvě brány se však opět otevřely. Trohl si otřel pot z čela a zaostřil na nové nepřátele. Zaklel. Co to má být?

Letmo se podíval na démonky. Přeci jen mě podezírají. Tohle už není hra!

Dvě trojice zachmuřených trpaslíků zaklekly a zacílily své hrůzné kuše. Hroty šipek se černě leskly. Trohl věděl, že jsou vyrobeny ze sionelu, podivuhodné slitiny požírající magii. Jestli ho zasáhnou, žádná kouzla nepomohou. Zradily mě! Lomcoval s ním vztek, avšak pro tuto chvíli ho potlačil. Vrhl se k zemi. Nad hlavou mu čtyřikrát hvízdlo. Pochopil, že z každé trojice jeden nevystřelil a kryje své druhy, než nabijí.

Trochu zvedl hlavu, aby se na ně podíval. Jejich chladnokrevnost ho dráždila. Už neměli co ztratit, celý jejich rod podlehl zášti démonek. Navíc chápali, že jejich duše budou pozřeny a nikdy nenajdou klid. Uřezali si tedy vlasy a vousy a zařekli se, že se ještě alespoň potěší smrtí Tersanielina šampióna.

Nabili, pečlivě zamířili a čekali, až se terč zvedne. Oni měli času dost.

Obecenstvo zaraženě sledovalo bezmoc svého hrdiny. Trohl byl vzteky bez sebe. Naznačil pohyb. Čtyři trpaslici vystřelili, ale dva opět čekali. Musel to riskovat. Vyskočil a rozběhl se.

Zbyli dva střelci zmáčkli spoušť. Šipkám z obyčejných kuši by Trohl bezpečně uhnul, ale tyhle ani neviděl. Zabořily se mu do těla. Sionel pálil jako oheň.

Trohl nenávistně řval. Z prsou střelu vytrhl, ale na záda si nedosáhl. Černý kov mu vysával sílu a zabraňoval léčeni, ale to nebylo vše. Bojovník se zděsil. Sila nemizela jen na okamžik, ale úplně. Za chvíli už nebude Trohl, ale opět jen slaboučký, nanicovatý Trohlík!

Obrátil svůj strach v zuřivost. Trpaslici nevzrušené nabíjeli i ve chvíli, kdy je sekal na kusy. Nesnažili se chopit svých ocelových seker, věděli že by v boji zblízka stejně neměli naději. Na holých tvářích jim hrály pohrdavé úsměvy. Umírali spokojeni. Trohl zabil

posledního a chtěl opět padnout k zemi. Nestihl to, trpaslici na opačné straně arény již opět vystřelili. Jeden z nich na tu vzdálenost minul, ale druhý se trefil do ramene.

Bojovník se zapotácel. Cítil, že se zvolna zmenšuje a jeho ohromný meč těžkne. Rozlíceně zaječel. Z ramene si šipku vyrval, ale k té první stále nemohl. Vrhl se tedy zády proti zdi a zarazil si ji do těla celou, aby mu vylezla z prsou. Byla však příliš krátká.

Měl proděravělé plíce a magie je nemohla živit. Začínal se dusit. Vytáhl dýku a bodl si ji mezi žebra. Odpáčil je od sebe a dvěma prsty nahmatal hrot šipky. Vytáhl ji ven.

Klesl na všechny čtyři. Z ran po střelách se mu nezadržitelná valila krev, z úst ji vychrchlával také. Bylo mu to jedno, neskutečná nenávist k soupeřům i zrádným démonkám ho zbavovala bolesti.

Zíral na své protivníky. Měli již opět nabito a bez hnutí ho pozorovali skrz mířidla. Docházely jim střely, tudíž si nemohli dovolit znovu minout – čekali, až přijde bliž.

Trohlovo tělo se trochu vzpamatovalo. Přišlo téměř o třetinu síly, ale umřít ještě nehodlalo. Bojovník pohlédl na usměvavé démonky a z úst se mu vyřinula krvavá pěna. Byl si jist, že ho poslaly na smrt. Slíbil si jediné – že své protivníky vezme s sebou.

Rozběhl se. Trpaslici vyčkali tak dlouho, aby po výstřelu stačili ještě jednou nabít, a stiskli spoušť. Tentokrát už všichni tři. Síla přesných zásahů odhodila pološíleného obra na záda. Rozvztekleně ze sebe vyrval střely i s kusy masa a opět se rozběhl, opět trochu slabší.

Jeho nepřátelé znovu nabili a vystřelili. Tentokrát náraz čekal a pouze zakolísal. Šipek si nevšímal a rozpřáhl se. Jeden z trpaslíků mu vyběhl vstříc, aby svým životem koupil další čas. Trohl mávl mečem a rozpoltil rohatou helmu i tvrdou lebku pod ní. Druhý trpaslík se zatím chopil sekery – ta jeho měla jako jediná ostří ze sionelu – a zaútočil. Trohl neměl čas vyprostit svou zbraň, náhle byla příliš těžká. Pustil ji a nastavil černé čepeli dlaň levé ruky. Ostři se zakouslo, prošlo až za zápěstí a hned začato lačně sát. Trohl skopl trpaslíka na zem, přidržel ho tam nohou a pravačkou mu odtrhl hlavu.

Ozvalo se zadrnčeni. Třetí trpaslík stihl naposledy vystřelit. Trohl po něm sáhl, uchopil ho za krk a zvedl do vzduchu, aby měli oči ve stejné výšce. Chraptivě zašeptal: „Zemřeme tu oba!“ Trpaslíkovy oči vyjádřily zachmuřený souhlas. Okamžik poté zeskelnatěly a obrátili se v sloup.

Trohl stiskl víc a zlomil mu vaz. Odhodil tělo stranou. Zlostně se zbavil všech čtyř šipek i sekery, která mu stále vězela ve zmrzačené levačce.

Chyběly dva prsty. Začal je hledat.

Aréna se topila v zaraženém tichu. Diváci už pochopili, že jsou svědky popravy. Nikdo netušil, čím se mocný Trohl démonkám znelíbil.

Bojovníkovo tělo se opět začalo hojit. Našel své prsty a přiložil je k ráně, aby přirostly. Trvalo to mnohem déle, než byl zvyklý. Vztekle klel.

Vzhlédl k démonkám. Chtěl na ně nenávistné zařvat, slíbit pomstu –cokoliv! – ale při pohledu na jejich děsivě neodolatelnou krásu přišel o řeč. Jako vždy.

Ucítily jeho zmatek. Vzrušeně se naklonily dopředu. Ucítil, jak ho jejich nesmírná moc zkoumá, a pochopil, ze zvažují jeho omilostnění.

V hlavě se mu bilo tisíc protichůdných myšlenek, Miloval své paní víc než cokoliv jiného, tím si byl jist – ale pochyby o správnosti té lásky zůstávaly.

Démonky neskrývaly své zklamání. Znovu se opřely a pokynuly, že se bude pokračovat. Bubny zavířily.

Trohl se rozhlédl. Tentokrát přicházel jen jeden nepřítel, štíhlá vysoká postava obrostlá zlatavou srsti, napůl člověk, napůl lev. Trohl dostal strach. To je ten katta. Je konec.

Přesto ucítil zvláštní uspokojeni. Připomněl si, jak hrůznou porážku démonky utrpěly, když vojsku před lety zavelely táhnout na sever. Těšily se, že zotročí katty a získají neporazitelná bojovníky s devíti životy, ale krutě narazily. Kattští bohové se o své děti starají úplně jinak než lidský Surahind, nehodlali se nechat připravit ani o jediné. Tersaniela málem ani nestihla uprchnout a ještě dlouho si lízala rány.

Jediná kořist z té výpravy stála před Trohlem. Kattský muž s posledním životem a tudíž tak slabým poutem ke svým bohům, že ho démonky dokázaly skrýt. Zlomit vsak ne, ani po čtyřech letech. Proto nyní stál v aréně, aby alespoň pobavil.

Trohl cítil, že už by se svým mečem bojovat nedokázal, a tak se ho ani nesnažil uvolnit. Místo toho si do každé ruky vzal jednu trpasličí sekeru – tu se sionelovým ostřím držel velmi opatrně.

Soupeři se navzájem hodnotili a nehýbali se. Diváci zůstávali tak tiše, že slyšeli Trohlův unavený dech, Katta byl ozbrojen dlouhými čepelemi připnutými k předloktím – jako by měl půlmetrové drápy. Trohla štípal v očích pot. Zamrkal. Na okamžik se mu rozmazal zrak. Katta vycenil zuby a vydal ze sebe zvláštní zavrčeni. Trohl pochopil, že se směje. To nesnesl. Rozlíceně zaútočil. Uvědomoval si, jak neskutečně pomalu se bez většiny své magie hýbe. Neměl proti kattu šanci – ale těšilo ho, že zemře dobrou smrtí.

Čepel sekery roztříštila soupeřovu klíční kost a prorazila až k srdci. Katta se vůbec nepokusil bránit. Po čtyřech letech nekončícího utrpení odmítl bojovat s přijal smrt jako své vítězství.

Trohl nechápavě vyprostil zbraň z umírajícího těla. Démonky vstaly a rozčileně vykřikly. Všichni diváci se přikrčili ve strachu z jejich hněvu.

Jen Trohl se k nim obrátil s posupným úsměvem: „Zvítězil jsem! Chcete porušil mě právo na život?“ Byla to prázdná slova, démonky neznaly význam slova čest. Přesto byl rád, že to vyřkl – nyní se jim skutečně vzepřel. Čekal, že ho strašlivě ztrestají. Místo toho se však usmály. „Ještě není konec, miláčku.“ zapředla Tersa a sedla si. „Přecenily jsme tě, slabochu!“ zahřímala Niela. „Bojovals špatně, ta katta nebylá poslední, teprve další soupeř ti přináší smrt!“

Její svalnatá ruka ukázala na muže v potrhaném plášti, který lehkým krokem vcházel do sálu. Trohl ho ihned poznal. To on byl příčinou jeho pádu, to kvůli čemu se znelíbil – Surahindův služebník, mnich řádu Safírové hole. Poprvé ho uviděl před týdnem. Ten ctihodný stařec se zničehonic snesl ze stropu, na němž by se podle zdravého rozumu nemel kde skrýt ani kde zachytil, a pád z šesti metrů na kamennou podlahu mu vůbec nevadil. Okamžitě zaútočil a na okamžik přinutil démonky k ústupu. Poté se sestry vzpamatovaly

a přemohly ho, ale vítězství zůstalo na jeho straně. Jak totiž později s úsměvem prozradil, pustil se do boje jen proto, aby nepřátele svého pána zaměstnal a umožnil útěk druhému mnichovi, který už dnes musel být hluboko v Impériu a zvěstovat zprávu o hrůzné hrozbě vší šlechtě i svým putujícím bratrům.

Tersanielina zlost byla nesmírná. Démonka se chtěla skrývat ještě dlouho, necítila se být na otevřenou válku připravena. Musela tedy utéci, čímž přijde o dokonalou pevnost, jejíž zbudování ji stálo mnoho sil.

Trohl měl mnicha hlídat a zjistit, jak ukryt objevil. Stařec tvrdil, že to byla náhoda, a odváděl řeč jinam. Zdálo se, že o bojovníkově osudu ví víc. Kladl samé nepříjemně otázky. Trohl udělal tu chybu, že začal přemýšlet o odpovědích.

Nakonec pochopil, Co vše službou démonkám zrazuje. Proto nyní musel zemřít. Uvědomil si, že toho nelituje.

Zírali si s mnichem do oči. Stařec se mime usmíval. „Jsi připraven, synu?“ Trohl zatočil sekerami a přikývl. „Začněme.“

Zničehonic se ruce i nohy svatého muže rozvířily tak rychlými pohyby, že to lidské oko nebylo schopno sledovat. Trohl viděl jen čmouhy, z nichž každou chvíli vyšlehla noha nebo pěst s ztrestala jeho pomalost. Bolestně hekal a pomalu ustupoval. Nestihl se bránit a na protiútok ani nemyslel. Mnich ho zatlačil až pod trůny démonek. „Raz, dva, tři – teď!“ Trohl se vrhl stranou. Z mnichových rukou vyšlehlo oslnivé modravé světlo a obklopilo démonky kulovým bleskem tepající moci. Sestry bolestně ječely a kroutily se na trůnech jako dva hadi.

Trohl se obrátil a skočil mezi diváky, Při plné sile by se odrazil a vylétl těch pět metrů až k trůnům, ale teď musel po schodech. Jsem jako prachsprostý obyčejný člověk!

Tersa se na okamžik vymanila z božské moci a vrhla se na zem, aby se skryla za hrazením. Mnichův paprsek se vsak rozšířil a náhle procházel i kamenem. Opět ji zajal.

Niela rozlíceně řvala a bojovala ze všech sil, Na okamžik se ji podařilo osvobodit. Vtiskla uctívačům do myšlenek rozkaz k útoku. Poslušný dav zapomněl na strach a zaplavil arénu.

Trohl si klestil cestu mocnými údery. Brzy byl pokryt krví od hlavy až k patě. Služebníci no strhávali k zemi, ale vždy se znovu zvedl a odhodil je pryč. Už byl u trůnů, Mnichovo světlo zmizelo, ale nevšímal si toho. Viděl, s jakou hrůzou Tersa sleduje jeho sionelovou zbraň, a šíleně se rozchechtal.

Přepadl přes hrazeni a byl u cíle. Zvedl se, setřásl ruce uctívačů a zaútočil.

Démonky ledabyle mávly křídly a odletěly vzhůru. Než si uvědomil, že by sekeru mohl hodit, byly z dosahu.

Ony… si se mnou jen hrály! Celou dobu! Klidně nás nechaly zaútočit, nebály se toho!

Jejich pobavený smích zastínil i ten nejhorší výsměch, jakého se mu v životě doslalo.

Zdrceně klesl na kolena. Ohledl se a viděl, jak nelítostná horda trhá mnicha na kusy. Kolem sebe viděl desítky nenávistí znetvořených obličejů. Nechápal, proč ještě není mrtvý. Nikdo se k němu nepřibližoval, nikdo se ani nehýbal.

Chtějí mě úplně zničit. Pást se na mé porážce. Ale já se nevzdám!

Chvilková slabost pominula. Vyskočil na nohy a rozběhl se k hrazení. Pro-razil si cestu mezi neodporujícími nepřáteli a přehoupl se do arény, Neuvědomil si však, jak moc mu zeslábly kosti. Při dopadu si zkroutil kotník. Odporně to chruplo. Trohl se zřítil do písku. Zlomenina se ihned začala hojil, ale příliš pomalu.

Bojovník nevstával. Už to nemělo cenu.

Obrátil se na záda a díval se vzhůru. Viděl tam démonky. Zapomněl na nenávist. Umírat při pohledu na ně bylo překrásné.

Uctívači se však stále nehýbali. Sestry zvedly ruce a počaly zpívat. Jejich jímavé hlasy se nesly ztichlou arénou a ukolébávaly všechny do hlubokého spánku.

Vzápětí vzduch zhoustl, neboř z démonek vyšlehlo víc než tisíc neviditelných šlahounů moci. Každý z nich se zasekl v duši jednoho z uctívačů.

Co to dělají?

Démonky se znovu rozesmály. Potom lehce pohnuly rukama. Ozval se strašlivý praskot znásilněné magie. Žádná z duší nemohla vzdorovat. Byly pozřeny do jedné.

K Trohlovi žádný šlahoun nevedl. On jediný zůstal naživu, jediný uprostřed nejděsivějšího pohřebiště na světě.

S bolestným sténáním se zvedl, používaje sionelové sekery jako opory. „Mrchy! Proč jste mě ušetřily? Proč?“

Pomalu se k němu snesly. „Ty se ptáš?“ usmála se Tersa udiveně. „Opravdu nevíš?“

„Ovšemže ne, ty změkčilé sladkůstko!“ zavrčela na ni Niela. Ještě neprocitl z té nádherné ráže. Musí se uklidnit.“

Trohl už však na boj zapomněl. Zíral na démonky, jako by je viděl poprvé, Vlastně to tak bylo. Jejich uctívači byli do jednoho výjimečné silni jedinci a skrývali v sobe strašlivé množství síly. Nyní, když si ji démonky vzaly, změnily se.

Nielina kůže nabrala lesklý, temné šedý odstín, který místy přecházel až do černi. Dvě ruce již démonce nestačily, přidala k nim další dva páry. Oči ji svítily krvelačným rudým svitem, ostré tesáky vylézaly zpoza rtů, černé vlasy se kroutily jako hadi a žily vlastním životem. Celé tělo ji jen hrálo svaly, mohutná dračí křidla způsobovala každým mávnutím hurikán. Drápy a rohy se prodloužily, z kloubů na pěstech vyrazily ostré kostěné výstupky. Jediným oděvem jí byla černá bederní rouška, v jejímž středu se skvěl znak Krvavého půlměsíce.

Tersa vedle temně Niely zářila jasněji než poledni slunce. Její hebká bílá pleť nebyla narušena jedinou poskvrnkou. Nehty štíhlých prstíků svítily zlatem stejně jako uhrančivé oči; zlaté byly i vlasy, které ji spadaly na překrásné plná ňadra v ukázněných pramenech. Na čele si nechala vyrůst blýskavě krátké růžky, které dodávaly jejímu vzhledu hravost. Mezi rudými rty ji občas vyšlehl neposedný hadí jazýček. Bělostné andělské křídla se jemně zachvívala, kdykoliv se spanilá démonka zasmála a odhalila zoubky podobné bílým perličkám. Ani ona nezakrývala nadpozemské obliny svého těla ničím jiným než bederní rouškou se znakem Krvavého půlměsíce, avšak ta její byla bílá.

„Jsi náš miláček, Trohlíčku,“ zazpívala hlasem, v němž cinkaly stříbrné zvonky. „Zaváhal jsi, ale my ti odpouštíme. Odcházíme a chceme, abys šel s námi.“

„Bojovals nádherně!“ zaburácela Niela uneseně. „Stálo tě to mnoho sil, ale zvítězils – zabil bys i nás, kdybychom neulétly! Zasloužíš si odměnu!“

Trohl nevěřícně zakroutil hlavou, ale to už ho všech šest svalnatých rukou zvedlo a přitisklo na mocně obdařenou hruď. Nieliných prsou si však nevšímal, měl oči jen pro její hrůzné tesáky. Vzdálily se od sebe a odhalily černý jazyk, který vyšlehl jako bič, vlétl bojovníkovi do úst a zajel mu až do krku. Trohl se začal dusit, ale potom ucítil, jak mu do těla proudí nesmírná síla.

Niela ho pustila a přenechala Terse. Svůdkyně ho zlehka pohladila okraji svých křidel. Poté se sklonila a začala ho líbat na hruď. Její jazýček jel výš a výš, mazlivě ho kousla do krku, polom mu i ona pronikla do úst. Slastně by křičel, ale nechtěl, aby přestala. Po překrásné dlouhé chvíli mu předala moc a poodstoupila, aby se pokochala.

Trohl vyrostl. Dosáhl velikostí, o jaké se mu nikdy ani nesnilo. Jeho svaly napínaly kůži k prasknuti. Kdyby chtěl, mohl by prsty zabořit do skály s tvarovat ji jako máslo. Niela mu sahala sotva po ramena, Tersin štíhlý pas by mohl obejmout prsty jedné ruky. Trpasličí sekera, kterou stále svíral, vypadala v jeho pěsti jako dětská hračka.

Ale to nevadilo. Stále to byl sionel.

Trohl se rozmáchl, aby obě démonky setnut jediným úderem,

Jedna z Nieliných pravaček mu zbraň vyrvala, druhá se sevřela v pěst a prorazila mu v hrudi strašlivou díru. Vytrhla ven srdce.

„Narostlo hezky. Chceš půlku?“

„Když budeš tak laskavá…“

Trohl udělal několik kroků vzad a zřítil se k zemi. Životodárná magie ho rychle opouštěla s vracela se ke svým majitelkám.

„Ubohý červíček!“ Tersa si olízla prsty. „On si opravdu myslel, že nás zabije.“

„Jeho drzost mě uráží. Zaslouží si věčnou bolest!“

„Ale no tak, sestřičko! Byl přece skvělá hračka. Vydržel tak dlouho! Zaslouží si odměnu – necháme ho zemřít jen tak.“

Já ho chci! Bude v nás navždy trpět!“

„Milosrdenství. Nebude to zajímavá nová zkušenost? Necháme tuhle nicku být. Čeká nás přece někdo lepši…“

Niela chviličku mlčela. Polom rozladěně zavrčela: „Dobrá. Stejně by mí z jeho slabošství bylo spatně.“

Trohlík se nevěřícně díval, jak odlétají. Zbytky jeho síly mizely s nimi. Umíral, ale byl šťastný. Jeho duše nalezne klid…

Démonky se jesle chvíli bavily jeho bláhovou naději – pak se jejich smích rozlehl sálem. Nedomrlý muž pochopil, že teprve teď přestal být hračkou. Vzápětí ho strašlivá moc vyrvala z těla a roztrhala na sousta. Démonky si dlouhá teta pěstovanou duši vychutnaly s rozkoší, jakou smrtelníci nikdy nepoznají.

Trohlíkův bezhlasý jekot se přidal k tisícům dalších.